

մառ փիլիսոփայից կարծիքները մուսճել ու ցրել, մամաւամդ այն վերջիմ պահով՝ միմի կը ցնդի մոցա զխոյն ուղկը, զրոյ մատուրները կը չորման, աստեղադէտ աշկումը դէպ ի հող կը յառիմ. կորովի մտաց լոյսը՝ մահուամ ստուերին տակ կը մոհմամայ. և դու յայնժամ կու գաս ու կը քա. դես մորա ոգին, կը փչի ճողակներս ամօթիմ. փիլիսոփայն հող կը դառնայ, դու լոյս կը մնաս. փիլիսոփայն կը մնանի, իսկ դու ամմա՛ւ և ամմահութիւն ես, փիլիսոփայն ախ մը հողիմ մէջ յալիսեամ կը լու. կը դադարի և կը խոնարհի իր Գալարս գիտութիւնէն. այլ դու կեանքամի և յալիսեամ կը մամատութիւն ես. քո գիտութիւն անչափ անսահման ովկիամոս է և երբէք չես սպառիր...».

Այս գրքոյը նոր երեւցեր էր. երեկոյ մը Ս. Ղազարու Ճեմարանի մէջ, ճրագի լոյսով կը տեսնուէին աւետր ծերունիներու դէմքերը. խորը, Հ. Ալիշան՝ գլուխը ձեռքի գրքոյկին հակած՝ լուռ կ'ընթերցուէր զայն. երբ ընթերցումը աւարտեց, խոշոր աչքերը վեր բարձրացուց (շարժում մը որ արդէն իսկ ամենուն ուշադրութիւնը դէպ ինքը լարեց) և գրքոյը փակելով՝ ըսաւ. «Իթէ ինքը գրեւ է նէ՛ ա՛ֆերիմ»:

Հ. Մ. ՊԱՏՈՒՐԵԱՆ

Հայայտարիչի

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԿՆՆՈՒՄ

Ա. ՄԱՏՐԻԿԻՍ

Ձառանցանքի մէջ հնաացայ քեզինց,
Ուզեցի ամբողջ աշխարհը շրջել,
Ուզեցի գտնել սէր գորովալից,
Եւ այդ վառ սիրոյն հոգով նուիրուել,
Նորա յետեւից շատ թափառեցի
Տխուր յուսահատ շատ դուռ բաղնիցի
Եւ սիրոյ փշրանք մուրաց իմ հոգին
Բայց ասեղութիւն, ծաղրով իմ տւին:

Գնացի անվերջ սէր որոնելով,
Բայց և ոչ մի տեղ սէր չը գտնելով,
Վերջապէս դարձայ դէպի մեր անակ,
Տրտում յուսախաբ, դէմքով ալմանդակ:

Դուք եկար հանդէպ դու քու որդեակին
Եւ պարզ ցոլացին քո աչքում միայն
Բաւոր այն սէրը որ կաթողին
Փնտտում էի եւ անվերջ ունայն:

Բ.

Երջանիկ է նա, ով անվերջ սիրով
Սիրում է բնութիւն մանկական հոգով.
Ում հարազատ է անբան անասուն,
Թէ մարդ թէ զազան, ծաղիկունք սիրասուն:

Երջանիկ է նա, ում սրտի խորքում
Թէ վարդ, թէ զեռուն նման են սիրում,
Ով դեռ չէ քամել վոթիւ արցունք յորդաւաստ.
Եւ ով չէ վոթիւ արին անբաւատ:

Երջանիկ է նա, ով վաղ հասակից
Թոյլին, ճշւածին զառնել կարեկից
Որբին, Թշառին, անասուն աղքատին
Ձուռն է ինքը, տակ իր հոգին:

Աշխարհս լեցած է մարդկանց վշտերով,
Լքած՝ կենդանեաց պէս պէս տանջանքով,
Երջանիկ է նա, ում խոր սրտի մէջ
Միշտ անկեղծ սէրը վառում է անշէլ:

Երջանիկ է նա, ով փաղաքշանքով,
Համբիւ ու կաղին, անհետ կորածին
Տալիս է հանգիստ, և վառը սրտով
Հոգի ներշնչում Թշառ գրկածին:

Երջանիկ է նա, ում ծայնն արդար
Հնչում է յաւէտ նշնաւի համար,
Մէջ սե խաւարի որպէս վառ փարոս
Կանչում է դէպ՝ ինք սիրով յորդաւաստ:

Թրգմ. Մ. ՏԱՐԱԽԱՆԻ

ՔԱՄՄԻՆ

Քամին եմ,
Երազանք եւ կու գամ եւ
Մէջ ընդարձակ անտառին
Կը շրջանցեմ շառաչով:

Եւ երբեմն
Տըղու մը պէս անուշ, մեղմ
Երազանք եւ կու գամ եւ
Եւ շրջանցեմ շառաչով:

Եւ յանկարծ
Կը մըրնչեմ մոլեգին.
Խաղաղ միմալ թէ կ'ուզեք,
Դուռ, պատուհան գոցեցէք:

Քամին եմ,
Երազանք եւ կու գամ եւ,
Մէջ ընդարձակ անտառին
Կը շրջանցեմ շառաչով:

L. Monroe